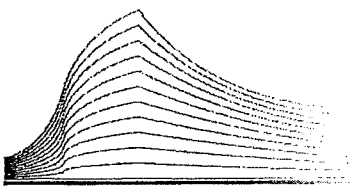

6

Kopie
Afgeleverd aan: mr. BAELE Johannes
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

14804

Repertoriumnummer 2018 / 3869
Datum van uitspraak 17 mei 2018
Rolnummer 2017/FA/0677

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Nationaliteit

Hof van beroep Gent

Arrest

elfde kamer

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001155067-0001-0008-01-01-1

Daar waar het openbaar ministerie in zijn negatieve advies van 3 maart 2017 focust op de vereiste kennis van één van de drie landstalen om zodoende te stellen dat [REDACTED] (de draagwijdte van) haar nationaliteitsverklaring (waarbij zij werd bijgestaan door haar kleinzoon) niet heeft begrepen/begrijpt en evenmin kan worden nagegaan wat de beweegredenen zijn van de nationaliteitsverklaring, weerlegt de rechtbank die stelling. Volgens de rechtbank blijkt (uit haar vaststellingen ter terechtzitting) dat [REDACTED] ondanks haar uiterst summiere kennis van de Nederlandse taal, weldegelijk (de draagwijdte van) haar nationaliteitsverklaring begrijpt. Voorts blijkt niet te worden betwist dat de grondvoorwaarden van artikel 12bis, § 1, sub 4° WBN zijn vervuld.

De rechtbank laat de niet nader begrote gedingkosten ten laste van [REDACTED].

II. HOGER BEROEP

1. Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof op 11 oktober 2017 stelt het openbaar ministerie tijdig, regelmatig en derhalve ontvankelijk hoger beroep in tegen het vonnis van 2 oktober 2017.

Met zijn hoger beroep beoogt het openbaar ministerie, met hervorming van het beroepen vonnis, de afwijzing van het verhaal van [REDACTED] tegen de negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring van 7 november 2016, met veroordeling van [REDACTED] tot de niet nader begrote gedingkosten.

2. [REDACTED] neemt conclusie tot afwijzing van het hoger beroep en zodoende tot bevestiging van het beroepen vonnis, met veroordeling van het openbaar ministerie tot de nader begrote gedingkosten in hoger beroep.

3. Het hof heeft de partijen in hun middelen gehoord op de terechtzitting van 3 mei 2018.

[REDACTED] was daarbij ook in persoon aanwezig.

Nadien heeft het hof het debat gesloten en de zaak in beraad genomen.

Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

Het hof aanziet (1) het verzoekschrift tot hoger beroep van het openbaar ministerie van 11 oktober 2017 en (2) de conclusie van [REDACTED] van 31 januari 2018 als alomvattende syntheseconclusies in de zin van artikel 748*bis* Ger.W., om ze aldus (met alle bijhorende stukken), met instemming van de partijen, in het debat te houden.

III. BEOORDELING

1. De zaak behelst (inz.) de toepassing van artikel 12*bis* WBN, zoals van kracht sinds de aanpassing ervan bij wet van 4 december 2012 ‘tot wijziging van het WBN teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken’ (BS 21 januari 2013, *err.* BS 18 februari 2013). Deze wet is op 1 januari 2013 in werking getreden, terwijl de litigieuze nationaliteitsverklaring dateert van 7 november 2016.

2. Krachtens artikel 12*bis*, § 1, sub 4° WBN kan een vreemdeling de Belgische nationaliteit verkrijgen door een verklaring af te leggen overeenkomstig artikel 15 (voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van zijn hoofdverblijfplaats) indien hij:

- a) de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt;
- b) vijf jaar wettelijk verblijf in België heeft;
- c) het bewijs levert omwille van een handicap of invaliditeit geen betrekking of economische activiteit te kunnen uitoefenen of de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt.

3. Met toepassing van voormelde bepaling legt [REDACTED] op 7 november 2016 een verklaring van Belgische nationaliteit af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge (art. 15, § 1 WBN), die een afschrift van het dossier overmaakt aan het openbaar ministerie (art. 15, § 2 WBN).

Bij brief van 3 maart 2017 brengt het openbaar ministerie (tijdig) een negatief advies uit (art. 15, § 3 WBN), waarvan bij aangetekende zending van 3 maart 2017 aan [REDACTED] kennis wordt gegeven (art. 15, § 4 WBN).

Bij aangetekende brief van 17 maart 2017 verzoekt [REDACTED] (tijdig) aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge het dossier over te zenden en zodoende de zaak aanhangig te maken bij de familierechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge, wat gebeurt bij navolgende brief van 21 maart 2017 (art. 15, § 5 WBN).

4. Het staat buiten discussie dat [REDACTED] voldoet aan de grondvoorwaarden om op basis van voormeld artikel 12bis, § 1, sub 4° WBN de Belgische nationaliteit te verwerven.

Blijkbaar geniet [REDACTED] sinds einde 2003 – begin 2004 (via haar Belgische schoonzoon verworven) verblijfsrechten in België, en dit voor onbepaalde duur.

Voorts heeft zij de pensioengerechtigde leeftijd bereikt.

5. In zijn negatieve advies van 3 maart 2017 hekelt het openbaar ministerie evenwel dat [REDACTED] (zelfs) geen (minimale) kennis heeft van één van de drie landstalen, zodat moeilijk kan worden aangenomen dat [REDACTED] (de draagwijdte van) haar nationaliteitsverklaring heeft begrepen/begrijpt. Evenmin kan worden nagegaan wat de beweegredenen zijn van de nationaliteitsverklaring.

Het openbaar ministerie handhaaft zijn zienswijze dat een persoon als [REDACTED] die blijkbaar geen enkele moeite vertoont om zich na een jarenlang verblijf in België beter te integreren, de Belgische nationaliteit absoluut niet verdient.

6. Evenals de eerste rechter moet het hof ter terechtzitting van 3 mei 2018 vaststellen dat het bijzonder pover is gesteld met de kennis door [REDACTED] van een van de drie landstalen in België, zo ook met haar zin voor integratie. Het lijkt erop dat [REDACTED] op passieve wijze teert op onze maatschappij zonder ze iets te willen bijbrengen.

Voorts was [REDACTED] bij haar nationaliteitsverklaring op 7 november 2016 enkel bijgestaan door haar kleinzoon, niet door een beëdigde vertaler-tolk. Evenmin had zij een bijzondere/authentieke volmacht in de zin van artikel 6 WBN.

In die omstandigheden rijst inderdaad de vraag of [REDACTED] de draagwijdte van haar nationaliteitsverklaring begrijpt.

7. Niettemin moet met de eerste rechter worden aangenomen dat de Belgische nationaliteitswetgever aan de rechterlijke overheid weinig ruimte laat om te appreciëren.

Dit is zeker het geval daar waar ██████████ ter terechtzitting van 3 mei 2018 met een vertaler-tolk verschijnt en op die manier aangeeft weldegelijk de draagwijdte van haar nationaliteitsverklaring te begrijpen.

Zoals aangegeven, voldoet ██████████ aan de grondvoorwaarden om op basis van voormeld artikel 12bis, § 1, sub 4° WBN de Belgische nationaliteit te verwerven, terwijl als zodanig geen vereiste van talenkennis speelt.

8. Een en ander komt voor de rechterlijke overheid bijzonder frustrerend over, mede gelet op de tegenstrijdige houding van de wetgever. Enerzijds wil hij de Belgische nationaliteit migratieneutraal maken en zodoende de Belgische nationaliteit niet langer aanzien als *incentive* voor integratie maar daarentegen als beloning voor integratie (F. Swennen, *Het personen- en familierecht – Een benadering in context*, Antwerpen, Intersentia, 2017, 131, nr. 201). Het WBN is dus niet langer een instrument van migratiebeleid. Anderzijds blokkeert de wetgever de rechterlijke overheid met een systeem dat maakt dat hij in geenszins verdienstelijke situaties moet meegaan in de nationaliteitsverklaring ofschoon hij manifest tegenovergestelde elementen vaststelt. De wetgever wil de rechterlijke overheid hier blijkbaar tot een klakkeloze machine vermaken (zie ook Gent 24 december 2015, *NjW* 2016, 450, noot L. Deschuyteneer, *RW* 2017-18, 914, *Tijdschrift@ipr.be* 2016, 67 en *T.Vreemd.* 2016, 226, noot).

9. Het hoger beroep slaagt niet.

IV. GEDINGKOSTEN

1. Het hof beaamt de beoordeling van de eerste rechter omtrent de gedingkosten in eerste aanleg.

2. Het openbaar ministerie dient, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten in hoger beroep (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

Deze kosten zijn enkel nuttig te begroten aan de zijde van ██████████

3. Deze kosten omvatten onder meer de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (art. 1018, *sub* 6° Ger.W.). De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (art. 1022, eerste lid Ger.W.).

In de lijn met de recente rechtspraak van het Grondwettelijk Hof van 21 mei 2015 (GwH 21 mei 2015, nrs. 68-69-70/2015; GwH 26 november 2015, nrs. 166 en 170/2015; GwH 22 september 2016 nr. 114/2016; GwH 22 september 2016 nr. 127/2016; E. Brewaeyts, "Grondwettelijk Hof herziet rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding – RPV: algemeen belang wijkt voor advocatenbelang", *Juristenkrant* 2015, nr. 311, p. 1 en 4; C. De Backere, "Grondwettelijk Hof breekt met rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding ten laste van de Staat in burgerlijke procedures", *TRV* 2015, 453-457; T. De Jaeger, "Rechtsplegingsvergoeding en de publiekrechtelijke rechtspersoon die optreedt in het algemeen belang: terug naar af?", *RW* 2015-16, 259-263) speelt dienaangaande de positieve wederkerigheid.

De in het ongelijk gestelde partij (privépersoon of overheid) is gehouden een rechtsplegingsvergoeding te betalen aan de, door een advocaat bijgestane, in het gelijk gestelde partij (privépersoon of overheid).

De in het gelijk gestelde partij (met een advocaat) is in dit geval [REDACTED] zodat alleen voor deze partij een rechtsplegingsvergoeding kan worden bepaald.

De bedoelde vordering is in wezen niet in geld waardeerbaar.

In dat geval is het (sinds 1 juni 2016) toepasselijke (geïndexeerde) basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding gelijk aan 1.440,00 euro, tussen een *minimum*bedrag van 90,00 euro en een *maximum*bedrag van 12.000,00 euro (art. 3 KB 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in art. 1022 Ger.W.).

Het hof richt zich in de gegeven omstandigheden en gelet op het weinig complexe karakter van de zaak (art. 1022, derde lid Ger.W.) naar het *minimum*bedrag (waarop het openbaar ministerie in subsidiaire orde aanstuurt en waarnaar [REDACTED] zich uiteindelijk ook wil richten).

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF,

RECHT DOENDE OP TEGENSPRAAK,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond,

bevestigt het beroepen vonnis van 2 oktober 2017, waarbij de 7de familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, het verhaal van [REDACTED] (geboren in de USSR, te GITOMIR op [REDACTED] van de Georgische nationaliteit en wonende te 8310 BRUGGE/ASSEBROEK, [REDACTED] tegen de door het openbaar ministerie negatief geadviseerde en derhalve vooralsnog geweigerde nationaliteitsverklaring, die zij op 7 november 2016 aflegde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge, met toepassing van artikel 12bis, § 1, sub 4° WBN, inwilligt en zodoende het negatieve advies van het openbaar ministerie van 3 maart 2017 ongegrond verklaart,

veroordeelt het openbaar ministerie tot de gedingkosten in hoger beroep, enkel nuttig te begroten aan de zijde van [REDACTED] op een rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep ten bedrage van 90,00 euro.

Aldus gewezen door de **elfde kamer** van het hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken als familiekamer, samengesteld uit:

De heer A. Colpaert

Raadsheer, waarnemend voorzitter,

Mevrouw V. De Clercq

Raadsheer,

De heer S. Mosselmans

Raadsheer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op

zeventien mei tweeduizend achttien,

bijgestaan door

Mevrouw G. Huysman

Giffier.

G. Huysman

S. Mosselmans

V. De Clercq

A. Colpaert

PAGE 01-00001155067-0008-0008-01-01-4

